

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Nebojte se!

16. 10. před 42 roky byl zvolen papežem Jan Pavel II. Slova, která tehdy pronesl, se nedají zapomenout.

„*Nebojte se*“, toto potřebuje každý z nás slyšet, stále znovu a o to víc dnes uprostřed pandemie, kdy stojíme v nejistotě očekávání věcí příštích a nikdo z nás neví, kdy a kam jej Pán povolá. Budu to já, kdo bude za pár dní bojovat na kyslíku v nějaké velké nemocniční hale anebo to budu já, kdo by měl jít na pomoc někomu z okolí, budu to já, kdo to dostane bez vnějších projevů? Bude to někdo z mých drahých, o koho se budu trást strachem?

Jak se nebát, když strach přímo bubnuje na dveře našich srdcí

s každým nově zveřejněným číslem počtu nakažených koronavirem?

„*Nebojte se!*“ to říká papež svatý Jan Pavel II. a kdyby bylo pro nás tak snadné mu uvěřit i dnes, žilo by se nám o hodně lehčeji.

A jestli toto říká svatý otec, jistě to jeho ústy říká Bůh, Pán a Král našeho života.

Bál se před více než sto lety Josef Engling ve válečné vřavě, bál se otec Kentenich v koncentráku? Možná se v hloubi duše báli, ale pěstovali v srdcích neochvějnou důvěru a jistotu úmluvy lásky s Nebeskou Matkou, ta jim dodávala sílu i v těch nejvyhrocenějších momentech toho všeho těžkého, co prožívali. Otec Kentenich řekl: „*Vaší největší starostí je být úplně bez starostí*“.

15. 10. slavila celá Církev památku velké světice a učitelky

Církve, svaté Terezie z Avily, velikánky v modlitbě! V modlitbě vidí tato velká světice východisko a princip všeho dobrého v člověku, bránu k milostem. Píše: „*Nedbejte přirozeného strachu, nebudte nedůvěřiví k Boží dobrotě, když po*

vás i něco velkého žádá.“ Přirozený strach přemáhá Terezie velkomyslností, která se nebojí ničeho časného, bojí se jen zarmoutit Boha. Tak ukřižovala bázeň velkorysostí své lásky.

A 16. 10., hned po sv. Terezii svatá Hedvika. Její heslo: „*V objetí kříže vítězství naše!*“

Ve srovnání se sv. Terezií snad v našich očích vytrpěla ještě daleko víc. Trápení, že její sestra Anežka, žijící v nedovoleném manželství s králem Filipem Augustem ve Francii, zemřela. Její sestra

Gertruda, královna uherská, zavražděna. Její dva bratři byli odsouzeni a potulovali se jak psanci. Její domovina, zámek Andeche, rozbořen. Neteř Alžběta Durynská z Wartburgu s malými dětmi vyhnána a zemřela v Marburgu v bídě. Manžel Hedviky padl do moci svého odpůrce a zemřel. Jeden ze synů zemřel v mládí, další dva synové mezi sebou válčili, další se vzbouřil proti otci i matce a na lovu si zlomil vaz a zemřel. Další syn byl zabit v boji proti Mongolům... Opravdu moře bolestí a Hedvika říká: „*Co je vůle Páně, to se musí i jeho služebníkům líbit!*“

Temnoty života zahнала jasmem víry v Boží lásku.

Biskup Josef Hlouch ve své Minutěnce píše: „*Srovnej své kříže s kříži této světice. A věz: kříž je trůn jediné pravé moci a velikosti, poněvadž je to velikost žijící obětí a láskou!*“

A co my? Nejsme svatí a stateční, jsme docela obyčejní lidé této doby, v rozechvění očekáváme, co s námi bude.

V červenci letošního roku zemřel pater Grill. Všichni jsme jej znali, byl z rodiny odsunutých sudetských Němců. Vzpomínal na tyto události,

teré přesto, že byl ještě docela malým dítětem, hluboce se vryly do jeho paměti. Kdysi nám o tom vyprávěl. „Víte, co to je, když člověku někdo vezme domov?“

Vzpomínal na začátky v Německu, osamělost a nejistotu, pohrdání. Byli početná rodina a spíše z nich měli strach, než aby si je někdo vzal k sobě s tolika dětmi. Tolik ponížení a bolesti, kterou zažili, možná si nedokážeme ani představit. Z pohledu dneška, měli vlastně štěstí, že se to stalo, nemuseli žít pak dalších 40 let v totalitním komunistickém státě.

Vždycky to, co se děje, aniž to my můžeme ovlivnit, je Boží vůle. Jenže my přece chceme mít věci

pod kontrolou, ve svých rukou, toužíme po svých malých jistotách. Přece ale máme už tuto zkušenost, že když se děje něco takového, jistě se naplňuje vůle Boží a jistě ten, kdo ji přijímá, i když trpí, tím směřuje ke štěstí. Vždyť Boží vůle je vždycky Láska.

Ó, jak veliké je pokušení chtít mít věci pod kontrolou. Vnímám to jako veliké ďábelské pokušení a nejsme vůči němu imunní. Toužím přehodnocovat rozhodnutí svých domácích, svých dětí, vnoučat... Nedávno se mi svěřila jedna mladá žena, která je nasazena celou svou bytostí pro svou práci. Pracuje v pomáhající profesi a jakkoliv se denně nasazuje pro své klienty, je tím vyčerpávána a zdálo se mi, že je na pokraji vyhoření. Stěžovala si na svého nadřízeného, který po ní chce to či ono a je to někdy tak, že s tím ona vnitřně nesouhlasí. Na to jsem jí radila se za toho člověka modlit. Praštila mi s telefonem se slovy: „Za toho? Nikdy!“

A tak jsem vzala růženec a jak někdy říkám, že jednu na růženci jako auto na naftu, tak jeden za ni a další za toho vedoucího.

Další den telefonát: „Představ si, on mi napsal mail, abych si sama

vybrala směnu, jak mi to bude vyhovovat, a že ví, že jsem už hodně vyčerpaná, když mě pořád posílal do první linie.“

A to je moc modlitby. Ne vždycky se tak zjevně hned projeví její účinek, ale vždycky se dějí věci podle Božího plánu, i kdyby se všechno hroutilo. Teď mi poslala jedna řeholní sestra laškovnou zprávu s obrázkem, jak se teď tak posílají ke zlehčení koronakrize. Na obrázku byl růženec a nad ním stálo: „Lék bez vedlejších účinků. Berte denně 50 tabletek, v případě zhoršení potíží i čtyřnásobek!!!“

A taky jsem v té poslední koronadobě začala víc usilovat o pokoru. Jak jen ďábel pýchy a potřeby mít navrch a mít jistotu a mít věci pod kontrolou na mě zaútočí, představím si Ježíšovo Srdce. Tam jsou naše jména vepsána a máme mnohem větší cenu než všichni vrabci, jak se můžeme dočíst v evangeliu.

A potom si ještě slibuji, že až všechny viry vymřou, (pokud to nebudu i já), tak potom bych moc ráda putovala ke hrobu sv. Pavla v Římě. Právě Římanům on píše:

„Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy, snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo

hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? ... Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka a už vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu!“

„Nebojte se!“

S růžencem v ruce a srdcem plným nejistot přeji vám všem, milá schoenstattská rodino, shromážděná v této době jistě víc než kdy jindy kolem Svatyňky, hluboké vědomí, že „*Servus Mariae nunquam peribit!*“

„Platí, zůstaneme věrni svazku lásky.“

„Náš život naší Vítězné Královně!“

Alena Lavičková,
za svaz rodin

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz